

BANGHA IMRE FORDÍTÁSA

Szusam Bédí: *Nem tartom a kapcsolatot*
(regényrészlet)

Szusam Bédí (angolul Susham Bedi, sz. 1945) Egyesült Államokban élő hindi író nő számos regény és novella szerzője. Tanulmányait Indiában végezte, előbb Brüsszelben, néhány évvel később az Egyesült Államokban telepedett le, ahol több egyetemen is hindit nyelvet és irodalmat tanított. Prózájában a nyugaton élő indiaiak életét mutatja be, és gyakran női szemszögből vizsgálja szereplői belső világát, önazonosságának fejlődését. *Nem tartom a kapcsolatot* (2009) című regénye egy kamaszkorában megerőszkolt, később Amerikában letelepedő lány esetén mutatja be, hogy egy elhallgatott trauma hogyan kísér valakit végig az életen, és azt vizsgálja, lehetséges-e annak feloldása. Az itt lefordított részletek a kötet első és második fejezetéből valók.

I. fejezet

A tizennegyedik évem érlelt hirtelen felnőtté. Olyan felnőtté, aki előtt a létezés arculata változott meg. Életem folyásának addigi közönséges medre, mint valami lidérc, hirtelen köddé vált. Csak egy sötét gödröt láttam magam előtt, amely felé tehetetlenül sodródtam.

A történet így kezdődött.

Egyik vasárnap, miután hazajöttem a rádióstúdióból, ebédnél Apa megszólalt:

– Tudod, hogy áthelyeztek?

– Tényleg? Mikor...? Hova?

– Pánágarhba.

– Az meg hol van?

– Nyugat-Bengálban.

– Miféle hely az?

– Nem családosoknak való.

– És az iskolám?

– Semmi komolyabb iskola nincs ott... talán csak általános. A kilencediket még indulásunk előtt befejezed. A tizediket magánúton fogod elvégezni, és úgy érettségizel.

Nem hittem a fülemnek, hogy Apa így tud beszélni a tanulmányaimról. Hiszen épp arról álmodott, hogy mindegyik lányát kitaníttatja. Vajon mi készítette erre a döntésre?

Adzsajt már korábban bentlakásba küldtük egy másik városba. Jó tanuló volt.

Kitűnőre végzett. Apa nagyon bízott benne. A nagyratörést is Apa plántálta belé. Gyakran beszélgettek róla, hogy orvos legyen-e vagy katonatiszt. Ritu ugye rossz tanuló volt. Miért kellene az ő iskoláztatásával törődni? De hát Ritunak is kell majd valamit csinálnia.

Túfáni arca lebegett a szemem előtt. El sem tudtam képzelni, hogy elhagyjam. Csakis a tanulmányaim menthettek meg. Még határozottabb hangon folytattam:

– Micsoda? Hogy magánúton tanuljak? Ez az iskoláztatásom végét jelentené...! Rendes iskolába szeretnék járni, bármilyen legyen is! – Mire a végére értem, teljesen meg voltam győződve a magam igazáról. Apa tehetetlenül folytatta:

– Én is azt szeretném, de mit tegyünk? Az iskolád nem bentlakásos, különben otthagyhathánánk.

– De így elveszik minden, amit tanultam.

– Miért nem érted meg, hogy még nálad is jobban sajnálom, hogy nem tanulhatsz tovább... De nincs más megoldás.

– De ha Adzsajt kollégiumba küldted, akkor... – mondtam minden bátorságomat összeszedve.

– Téged oda nem vennének fel. Csak kitűnő eredménnyel lehet bekerülni. – Apa hangjában valamiféle lekicsinylést éreztem.

És akkor hirtelen eszembe jutott Ómi bácsi, Apa unokatestvére. Gyakran megfordultunk nála. Lánya, Szarítá is korombeli volt. Mi gondot jelentene, ha náluk laknék? Ómi bácsi nagyon szeret, és a vakációkban azelőtt gyakran laktam náluk.

– Küldj el Ómi bácsihoz!

Apa egy pillanatra elhallgatott. Talán eszébe sem jutott ez a megoldás.

– Lányokat nem küldenek mások házába.

– De Ómi bácsi úgy szeret, mint a saját lányát. Korábban is laktam már náluk. Örülni fog, ha náluk vagyok.

– Nem szeretem az ilyesmit. A lánynak a családjánál a helye.

Apám rövid, egyértelmű választ adott. Hanghordozása érezte, hogy elhatározása végleges. Egyébként sem volt bátorságom ellenkezni vele, és ebben a dologban csakis övé lehetett a végső döntés.

Azt is gyanítottam, hogy Apa nem igazán szereti Ómi bácsit. Bácsikámnak nagy üzlete volt, és üzletembernek tekintette magát, de Apa boltosnak hívta, és még az sem nagyon tetszett neki, hogy kedveskedik a lányainak. Mikor a bácsikám eljött hozzánk, gyakran megkérdezte:

– Na, hol van az én kisbabám?

Ritu azonnal megjelent előtte. Mikor bácsikám magához ölelt, és arcon csókolt, Apa furcsa szemekkel nézett rá. (Később értettem meg, hogy Apa tekintete azt vizsgálta rajta, hogy atyai szeretetből csókolgat-e vagy perverz szándékkal.) Aztán, mikor bácsikám egyre gyakrabban jött el hozzánk a lányával, Apa egyre jobban a házukhoz tartozónak érezte. Én is szerettem. Gyakran hozott csokoládét és más édességet. De mikor Apa azzal a szúrós tekintettel nézte, én is megijedtem. Néha úgy tűnt, hogy bácsikám Apámnál is közelebb van hozzám, és nála is jobban szeret.

Otthonában kivételezett velem. Miért nem tetszik ez Apának? Csak nem azt gondolja, hogy nagybátyám, az ő unokatestvére jobban szereti Ritut, mint ő. Adzsaj és a nővérem sosem barátkoztak vele, és ő sem kérdezősködött róluk. Csak Ritu sürgölődött állandóan körülötte. Ráadásul a gyerekei is annyi idősek, mint Ritu.

Hirtelen sírva fakadtam. És egyre csak sírtam... Semmi sem tudta visszatartani a könnyeimet. Úgy éreztem, vége az életemnek. Tűfáni elragadó társasága... álmok, arról, hogy az iskolát befejezve egyetemre megyek... a romantikus képek arról, hogy szabadon mozgok majd az egyetemen. Egy pillanat alatt minden összeomlott.

Másnap, mikor Ómi bácsi nálunk járt, Apa megemlítette, hogy áthelyezik, és hogy Ritu elégedetlen. Bácsikám azonnal felajánlotta:

– De hát kérem, mi ebben a gond? Ritu az én lányom is. Nálunk lakik majd, és befejezi itt az iskolát.

Apa először nyíltan visszautasította:

– Hogy rakhatnék ekkora terhet magára?

– Miféle teher? Ritu is ott lesz, ahol Szaritá. Én csak örülni tudok neki, hogy Ritu lányom kis időt nálunk tölt. Hétfévente pedig eljár a stúdióba... Úgysem vagyok képes önökkel annyit találkozni, mint amennyit rokonok közt szokás. Hogy törhetné így félbe a tanulmányait? Hiszen olyan sokat tanul.

Apát ez egyáltalán nem hatotta meg. Egyáltalán nem tartotta helyénvalónak, hogy más házánál hagyja a lányt.

– Azt gondolom, hogy ha a gyerek tehetséges, akkor bárhol jól tanul. Ha nem az, akkor mi a különbség, hogy tanul-e vagy sem. Mindkét esetben én veszítek.

Az iskolai barátnőim és Tűfáni volt az életem. El sem tudtam képzelni, hogy elváljak tőlük. Most úgy tűnt, ezzel véget is ér minden. Apával csakis a tanulásról tudtam vitatkozni. Ám akkor bácsikám felmutatott egy másik lehetőséget. Arra gondoltam, hogy megszabadulva a szülői kötelekektől, még többet lehetek majd Tűfánival és a barátnőimmal. Eljárhatok velük, ahova csak akarok. Végtelenül kötődtem a barátnőimhez és Tűfánihoz. A legjobb barátnőm Mandzsú volt. Véget nem érően tudtunk beszélgetni. Akkoriban még nem volt mindenkinek telefonja. Egyformán vártuk a másnapot, amikor ismét találkozunk az iskolában, és folytathatjuk a beszélgetéseinket. Már nem is emlékszem, miféle témáról tudtunk olyan hosszan társalogni. Persze, Tűfániról is sokat beszélgettünk, de ezen kívül is sok megosztani valónk volt.

Alaposan kitérgyaltuk a nővéreinket is. Neki is volt két nővére, akikhez nagyon kötődött. Mindketten férjnél voltak már. Sokat beszélt az unokatestvéireiről, elmesélte, milyen édesek és kedvesek voltak. Ekkoriban született gyereke az én nővéremnek is, akit rendkívül megszerettem. Bűbájos arca állandóan lelki szemeim előtt lebegett, és szinte hallottam gügyögését. Én is megosztottam vele a kisbaba iránti érzéseimet.

Akkoriban nagyon kevés pénzünk volt, de ha összegyűjtöttük a zsebpénzünket, akkor néha-néha elmentünk a Kvalitá-árushoz, és Tutti-frutti jégkrémet vettünk vagy a Bobász fágyizóban tölcséres fagyit, ami akkoriban csak fél rúpiába került.

A rádiós lányok közül Ása volt nagyon közel hozzám. Gyakran találkoztunk vasárnaponként a stúdióban. Nagyon szép hangja volt. Különösen kislányok alakítására volt alkalmas, és ezért olyan szerepeket is kapott. Noha annyi idős volt, mint én, sokkal kisebbnek látszott, de sohasem tudtam beszélgetni vele arról, hogy testileg érettebb vagyok nála, mégis végtelenül sok volt a mondanivalónk egymásnak. Mennyi más témánk volt: a barátnőink, az életem. Ha el kellene hagynom, olyan lenne, mintha száműztek volna. Az iskolában a barátnőim jelentették minden örömet. A rádió csak hab volt a tortán.

Éhségstrájkba kezdtem. Szótlanságot fogadtam. Mikor semmiféle haditerv nem használt, összeszedtem a bátorságomat, és makacsul nyíltan szembeszálltam Apával.

– Nem akarok egyedül tanulni. Akkor jobb, ha elfelejtem a tanulást.

Mikor láttam, hogy Apa teljes figyelemmel hallgat, folytattam:

– Miért aggódsz? Akármennyire is hülyének vagy kislánynak tartasz, értelmes vagyok. Betöltöttem a tizenégyet. Tudom, hogy mi a jó vagy rossz nekem. Nem fogok semmi rosszat tenni. Minden tekintetben vigyázok magamra. Semmi alkalmad nem lesz panaszkodni. Ennyire sem bízol meg bennem? Csak azt akarom, hogy a tanulmányaim ne akadjanak meg. Ez az életem értelme... *Please*, légy szíves...

Makacsságom előtt apa végül letette a fegyvert. Teljesen felvillanyozott, hogy Ómi bácsinál lakhatok. Mennyire szeretett, és a nagynénémmel és az unokatestvéreimmel is jól kijöttem. Nagybátyámnak szép nagy háza volt és egy vadonatúj Ambassador típusú kocsija. Apám közalkalmazott volt. Nagybátyámnak egy nagy üzlete... Valahányszor ellátogattam boltjába a város központjában, bácsikám mindig nyomott a kezembe cukorkát.

Újra meg újra biztosítottam Apát:

– Egyáltalán nem kell aggódnod, hiszen Ómi bácsi a testvéred. Annyit törődik velem... Milyen szívesen fogad! Hát nem látod...? Semmi gondot nem jelent, ha náluk maradok.

Mikor azonban anya hozzákezdett a csomagoláshoz, megijedtem. Gyerekkoromban laktam ugyan a nagynénémnél, de azóta soha nem váltam el szüleimtől. Akkoriban számomra a legfontosabb és legtöbb bátorságot adó emberek az iskolatársaim és különösen Mandzsú és az én Tűfánim voltak. Azzal vigasztaltam magam, hogy nem a pánágarhi dzsungelbe megyek. Ráadásul a vasárnap reggelek, a stúdió, Tűfáni... minden úgy marad, ahogy volt.

Hétfőn meg is kezdődnek a tizedikes órák. És az év végén lesznek az érettségi vizsgák. Szorgalmas leszek, és jó jegyeket szerzek. Apa is csodálkozni fog, és már el is képzeltem, ahogy megveregeti a vállamat:

– Nagyszerű! Soha nem gondoltam volna, hogy Ritu ilyen jó tanuló. Kitűnőre végzett!

Nagybátyám egyáltalán nem tartott gyenge tanulónak. Adzsajt és engem egyforma képességűnek vélte, még akkor is, ha Adzsaj jobb jegyeket kapott. Nem sok jelentőséget tulajdonított neki. Sokkal jobban odafigyelt Ritura. Ha bárhova elment,

megkérdezte Ritutól, mit szeretne. Mindig felvidult, mikor Ritut látta. Csak Ritura figyelt. Azt is hallottam a szájából, hogy Ritu a legszebb a testvérek között. Olyan lágy a bőre, mint a vaj, és olyan világos, mintha nem is a mi családunké lenne.

Nagybátyám háza távol volt az iskolától, de a boltja közel volt hozzá. Reggelente vele együtt indultam. Két fia is a környéken járt iskolába. Ők is velünk jöttek a kocsiban. Náluk egy órával előbb kezdődött a tanítás. Szaritá iskolája a közelebb volt, így ő külön járt. Én és két unokatestvérem a bolt mögötti raktárépületben játszva tanulva vártuk a tanítás kezdetét.

A raktárban mindenféle cukorkával és édességgel teli nagy, műanyag dunsztosüvegek voltak. Mindhárman belemarkoltunk a vödörbe, az iskolatáskába tettük a zsákmányt, és nyugodtan fogyasztottuk. A cukorkás papírokat beleszórtuk egy juta-zsákba. Mikor a fiúk elmentek az iskolába, gyakran kijöttem a pulthoz, és ott hallgattam bácsikám meg a vevők társalgását. Szótlanul figyeltem, hogy mit vásárolnak az emberek. A bolt tele volt a világ minden dolgával. Fogkrém, szappan, gyümölcskonzerv, sós sütemény, tojás, durva sajt, Coca-cola, Pepsi, szóda, narancslé, szörpök, cukorkákkal teli dunsztosüvegek. Mikor megjött az eladó, bácsikám mindig elment valamit elintézni. Ha még volt időm a tanításig, akkor magával vitt. Mikor a kocsiban az első ülésre ültem a bácsikám mellé, kivételezettnek éreztem magamat, és kérlelni kezdtem:

– Bácsikám, tanítson meg kocsit vezetni!

Nagyon nagy kedvem lett volna megtanulni. Persze még fiatal voltam ahhoz, hogy vezessek, ezért a bácsikám is gyerekes szeszélynek tartotta a kérésemet, és oda se figyelt rá.

Apa és Anya távozása után, mikor vasárnap reggel a stúdióba akartam menni, bácsikám furcsamód ideges lett:

– Hogy akarsz olyan messzire elmenni?

– Busszal.

– Nem, egyedül nem mehetsz. Vidd magaddal Szaritát is!

Szaritát egyáltalán nem érdekelték a rádióprogramok. Mégis két vasárnap eljött velem. A harmadik vasárnapon azonban nagybátyám így szólt:

– Nem tetszik ez a rádióba járás. Rendes családból való lányok nem járnak oda.

Ez a hozzáállás teljesen meglepett.

– De bácsikám...

– Most én viselem gondodat, és én felelek érted. Ki tudja, miféle emberek járnak oda. A kölcsönvett dolgokra még jobban kell vigyázni. Mától fogva nem mész a stúdióba.

Szavaitól az ájulás környékezett.

A nagybácsi mindeddig dicsérte Ritut, hogy milyen jó lány. Minden tekintetben csak jót mondott rólam. Eddig a rádióba járásomról is úgy beszélt, mint valami jó dologról. Mi történt most hirtelen vele? Valóban ennyire nem teszik neki, ha elmegyek otthonról? Akkor valóban nem szabad gondot okoznom a bácsikámnak. Ott kell hagynom a rádiós munkát. De miért kezdett így beszélni? Bácsikám parancsát

nem lehetett nem tudomásul vennem. Mit tegyek? Tufánival közös kalandos színdarabomnak már vége lett. De most már sok embert ismertem a rádióban. Több új barátnőm is volt. Belekezdtem néhány új darabba, és Tufáni rendszeresen, minden vasárnap eljárt. Ez azt jelenti, hogy most már nem tudok Tufánival találkozni? Hogy élem ezt túl?

Bácsikám szigorúan kijelentette:

– Megmondtam, hogy én vállalom felelősséget érted. Mikor a szüleidnél vagy, azt csinálsz, amit akarsz. Ha valami történik veled nálam, azt fogják mondani, hogy nem vigyáztam a lányukra.

Még sírni sem tudtam. Mindezt el szerettem volna mondani apának, de megijedtem, hogy akkor Apa rám parancsol, hogy menjek hozzá Pánágarhba. Nem volt mit tennem, csendben maradtam.

[..]

– Ki tudja, miért ilyen csendes mostanában? – szólalt meg néném.

– Talán hiányzik neki az otthon – mondta Szaritá.

A fájdalom, hogy máshova tartozom, nyilvánvalóan hasított belém. Valóban idegen vagyok, egy kívülálló. Bácsikám valaha is viselkedne így Szaritával? Nem vagyok az édeslányuk. Idegen gyerek vagyok, valaki másé. De a bácsikám is megváltozott. Valaki más lett. Hirtelen nagyon kezdtek hiányozni a szüeim és az otthoni hangulat. Könny öntötte el a szememet. A néném vigasztalt meg.

Másnap vasárnap volt.

– Nagyon hiányzik neked a családot. Gyere, Szaritának és neked is veszek jégkrémet – szóló bácsikám.

Akkor nagyon jól esett ez a különleges bánásmód. Szerettem volna a bácsikám és köztem lévő távolságot eltüntetni, hogy visszajöjjön az a régi nagybácsi. Akkor még úgy éreztem, hogy talán vissza is jött.

Szaritával együtt a bácsikám elvitt egy angol filmre. Akkoriban rendkívül unalmasnak találtam a külföldi filmeket, de a lelkemben erős vonzalom ébredt a bácsikám iránt. Szerettem volna jókat gondolni róla. Mikor a film közben eszembe jutott Pavan, azért, hogy kifejezzem bácsikám iránti hűségemet, azonnal elkergettem magamtól a gondolatot. De ugyanakkor élesen figyeltem, hogy nagybátyám mikor, hol és hogyan érinti meg Szaritát. Neki most legfeljebb a vállát érintette néhányszor, de Ritához hozzá sem nyúlt. Aztán, mikor kedvesen beszélt hozzá, akkor úgy tűnt, hogy visszakerült életének megszokott középpontjába. Rájöttem, csak az nyugtalanított, hogy mi is történik velem mostanában. Meg is akartam tőle négy szemközt kérdezni, hogy miért kezel úgy, mint egy idegent.

Furcsa volt, hogy még mikor kétségek gyötörtek, akkor is azt akartam, hogy bácsikám megsimogasson, és eloszlassa a gondot.

Attól a naptól fogva úgy tűnt, hogy újra rendbe jött a kapcsolatunk, és mintha újra megbíztam volna benne. Még azt is el tudtam mondani neki, hogy fázik a lábam, és hogy új cipőre van szükségem. Bácsikám megígérte, hogy jövő vasárnap el-

visz Amínábádba egy barátja boltjába, ahol nagyszerű cipőt lehet kapni. Végtelenül boldog voltam. Visszakaptam a bácsikámat. Az az éjszakai dolog talán csak álom volt vagy képzelődés.

Vasárnap boldogan csiripeltem. Megmostam és kigöndörítettem a hajamat. Mikor beültem a kocsiba, bácsikám azt mondta, hogy előbb még be kell néznie a boltba, hogy elintézzem valamit. Utána megyünk majd Amínábádba.

– De vasárnap zárva van a boltja – szóltam teljesen naivan.

– El kell könyvelnem valamit, és ezt csak vasárnap tudom – válaszolta ugyanolyan magától értetődőséggel.

Aznap senki nem volt velünk, de nagyon örültem, hogy bácsikám most kivételez velem. Mintha Ritu az ő szeretett édeslánya lenne. Kedvesebb neki, mint Szaritá. Mikor a központban bácsikám megállt a kocsival az üzlet előtt, nem messze tőlünk egy fiúcsoport hangos megjegyzéseket tett ránk. Megrémültem, mert arra gondoltam, hogy a testem annyira fejlett, hogy a fiúk már felnőtt lánynak gondolnak. Alig voltam tizenöt éves, de már több, mint 160 centi magas voltam.

Félelmemben még közelebb húzódtam a bácsikámhoz. Mindig is félttem a fiúbandáktól. Az iskola előtt bicikliző fiúk odakiabáltak a lányoknak, begyorsítottak és eltűntek, mint a kámfor. Tavaly, egyszer, mikor magam is biciklivel jöttem haza, egy biciklis fiú a mellembe kapott és elhajtott. Majdnem felborultam. Valahogy mégiscsak sikerült a kormányba kapaszkodva leszállnom, és legyűrhetetlen haragomban sírva fakadtam. Mindig, amikor ilyen fiúbandát látok, undor és zavar fog el tőlük, mintha mindig támadni akarnának.

Bácsikám, nem törődve a fiúkkal, kinyitotta az üzlet vasredőnyét. Miután beléptünk, lehúzta a rolót. Zavaromat észlelve, erősen magához szorított, és lassan megsókolta az ajkamat. Aztán erősen magához szorított és így szólt:

– Maradj itt, mindjárt végzek!

Hátramentem a raktárhelyiséghez, ahol a cukorkásüvegek között a többi fiúval szoktam várni a bácsikámat.

Öt-tíz perce ülhettem ott nyugodtan, mikor bácsikám megkérdezte:

– Kérsz valamit?

Ki tudja, mi volt a tekintetében, hogy megrémültem.

– Nem, köszönöm, nem kérek semmit.

Még közelebb jött:

– Coca Colát kérsz? Van Pepsi is. Melyiket akard?

Egyre sűrűbben lélegzett, a szemét vér futotta el. Semmiféle hang nem jött ki a számon. Reflexszerűen hátrébb húzódtam. De abban a kis kabinszerű raktárhelyiségben nem volt sok hely.

Bácsikám hirtelen megragadott, magához szorított, és erőszakkal csókolgatni kezdte a számat. Ahogy próbáltam kiszabadulni, felborult a szék. Hogy megmentesen a széklábakhoz ütődéstől, bácsikám még erősebben magához szorított. Testemből kifutott minden erő. Mintha egy óriási sas csapott volna le egy aprócska madárra, és ragadta volna a karmai közé. Elvesztettem az eszméletemet. A hasam

alatt nagybátyám erős nyomása érződött. Kezét bő nadrágom alá csúsztatta, és ott simogatott.

– Nedves vagy – mondta.

Fogalmam sem volt, mi történik velem. A következő pillanatban két kezemmel hátralöktem a bácsikámat, de karjai ismét megragadtak. Aztán az egyik kezével lehúzta a cipzárt a nadrágján, és elővett egy ide-oda lengő férget. Rémületemben behunytam a szememet. Szinte vonyítva mondta:

– Fogd csak meg. Érezd, milyen. Élvezni fogod.

Megragadta a kezemet, és meleg, átizzadt szervére rakta. Az émelegés környékezett az undortól, és megpróbáltam visszahúzni a kezemet, de a bácsikám szorítása erősebb volt. Aztán egész testét az enyémhez dörgölve könyörgött:

– Csak annyit... csak annyit kérek, hogy... és élvezni fogod – és lefektetett az asztalra, és befogta a számat. Mintha a testem minden pórusától el akarták volna zárni a levegőt. Úgy éreztem, nem tudok lélegezni. Rémületemben minden erőmet összeszedve eltaszítottam magamtól, de olyan súlyos volt, hogy így sem sikerült lelöknöm a testét magamról. Teljesen kifáradva elernyedtem. Valami megnevezhetetlen félelem azonban magamhoz térített. Újra összeszedtem minden erőmet, és most sikerült visszalöknöm.

– Bácsikám, engedj... légy szíves... ne tedd ezt velem! – Talán sikoltottam. Mintha valaki kezével erősen ütötte volna a boltajtót. Biztosan azok a fiúk dörömbölnek. Kivehetetlen hangok:

– Nyisd ki az ajtót!

Nagybátyám elsápadt. Rendbe szedte magát, és a bolt első részébe ment, ahol dörömböltek.

A vasredőny még néhány percig zörgött. Ő pedig lélegzetét visszafojtva figyelt.

Felkötöttem a nadrágomat, elrendeztem a hosszú ingemet, és az ajtó felé indultam. Amint nagybátyám észrevette, befogta a számat, hogy semmi hangot ne adhassak ki.

Aztán elhalt a dörömbölés. A fiúk élcelődve elmentek, bácsikám pedig levette kezét a számról.

Egyenesen a vécéhez futottam. Combjaim köze ragacsos volt. Olyannyira, hogy még járnom is nehéz lett. A nadrágom teljesen átázott a vértől és valami takonyszerűségtől. Fogalmam sem volt arról, hogy mit tegyek, vagy hogy mennyi ideje ülök így a vécében. Valamikor megmostam a combomat, és a kéztörölővel amennyire csak lehetett megtöröltem a nadrágomat. Kívül-belül, testben és lélekben, mindenütt határtalanul teletömve éreztem magamat, és undor fogott el. Még saját magamtól is undorodtam, mintha magam is valami lucskos dologgá változtam volna. Nagybátyám maga is undorító, ragacsos dologgá vált számomra. Csak undor marad bennem iránta és magam iránt is.

Ez a néhány perc alapjaiban változtatta meg kapcsolatunkat. Eddig teljesen rábíztam magamat. Hirtelen azonban fal emelkedett közénk. Nagybátyám sosem fog

már az én oldalra kerülni. Most már tudom, hogy meddig képes elmenni, miféle határokat lép át, és mennyire semmibe veszi a tisztességet. Ez az ő igazi arca. Milyen undorító! Micsoda ámitás! Ezzel vége a kapcsolatunknak.

Se nem sikítottam, se nem sírtam, csak bénultan ültem. Nem volt erőm gondolkodni sem. Csak annyit mondtam:

– Pánágarhba akarok menni! Tovább nem maradok itt.

– Mit locsogsz össze vissza? Az érettségidet csak így... – szólt nagybátyám hargosan.

Az iskola volt a legfontosabb számomra, ahol a jövőmet formáltam... a barátnőkkel teli osztályterem... a fizikatanárom, az angoltanáróm... a stúdió pázsitos udvarán rám váró Tűfáni... minden arc egymásba folyt... az órán jelentkezésre emelt kezek... a kacajok... a játékok... mintha mind-mind egyre messzebb került volna tőlem. Mintha mindez valami távoli múlttá vált volna. Egyetlen gondolat járt át. Mennem kell. El kell innét kerülnöm. Itt már nem tudok élni.

A segítő kéz, melyet felém nyújtottak, fojtogatta most a torkomat. Ki tudja, honét jött a hang:

– Magánúton is le lehet érettségizni – mondtam lassan, szinte szótagolva. Most először éreztem sötétnek a jövőt. Sűrű és végeláthatatlan sötétségnek.

2. fejezet

Egyfelől próbáltam megnyugtatni magamat, hogy semmi sem történt. Testemet elvettem magamtól, hogy bármi történt is, a testemmel történt, nem pedig velem. Mindezt magam mögött hagyom, és új életet kezdek. Az csak a test volt. Nem fogok a testemre gondolni, és nem foglalkozom vele többet. Mindent elfelejtek. Ugyanaz vagyok most is. Ugyanaz a Ritu, nem pedig ez a test.

Az éjszakák nehezen teltek.

Mintha fenyegető árnyak lebegtek volna felettem. Álomban gyakran furcsa alakok jelentek meg... mintha valaki fojtogatna... Rémműlten ültem fel. Testem verjékben úszott.

Azt mondogattam magamnak, hogy a sötétségemet fénnel megtölteni vagy pedig abba burkolva maradni, mind az én kezemben van. Ha kimaradok az iskolából, hát kimaradok. Az iskola segítségemre lehetett, de nem az iskola volt minden. Ez a minden az én döntésem, az én célom, az önbizalmam volt. Ezért innét mennem kell.

Szerettem volna Mandzsút megkérdezni, hogy lakhatnék-e nála, de hogy mondhatnám el neki, mi történt velem?

Lakni csakis a bácsikám házában lakhattam. De legalább igyekeztem, hogy valaki mindig legyen körülöttem, hogy ne kelljen egyedül találkoznom vele. Már az árnyékától halálra váltam, és még a tudat is, hogy otthon van, megbénította az érzéseimet.

Állandóan furdalt a lelkiismeret, hogy ha megfogadtam volna Apa szavát, akkor soha nem jött volna el ez a nap. Miért bíztam ennyire a bácsikámban? Megbolondultam, hogy teljesen egyedül elmentem vele? De mégsem az első alkalommal történt meg, hiszen többször is jártam vele. De mi volt a hiba ezúttal?

Hogy merészelt a bácsikám élvezetről beszélni? Élvezet volt? Én élveztem? Én vagyok a felelős? Mikor legelőször rám tette a kezét, már akkor meg kellett volna értenem? Miért mentem el vele másodszor is egyedül? Miért nem jöttem rá, hogy az, hogy néhány napig kedves volt hozzám, csak arra volt jó, hogy megnyerje a bizalmamat? Azt gondoltam, hogy valóban törődik velem, és úgy szeret mint a lányát? Nem árthat nekem. Miért volt akkora szükségem a cipőre? Meglehettem volna nélküle is.

Ó, mi történt velem? Miért változott meg a bácsikám olyan hirtelen? Miért tette ezt velem?

Minden tiszteletemet, minden szeretetemet elmosta a gyűlölet szennyvize. Mennyire félelmetessé, mennyire mérgezővé vált ez a kapcsolat.

Ha valakinek elmondom, ő is engem fog okolni.

Szerettem volna levelet írni Adzsajnak, és mindent elmondani benne. Biztos, hogy tesz valamit. Másnap, mikor majd kicsordult belőlem a szenvedés, és egyedül maradtam az ebédszünetben, leültem egy üres sarokba. Kitéptem a füzetemből egy lapot, és elkezdtem a levelet.

Kedves Adzsaj!

El kell mondanom valamit. Óriási baleset történt velem. Igen, balesetnek hívom. Minden olyan gyorsan történt, hogy végig sem tudtam gondolni. Mikor megtörtént, csak akkor jöttem rá, hogy valami nagyon elhibázott, nagyon rossz dolog esett meg. Hogy tudnám elmondani, Adzsaj? Hogy tudnám elmagyarázni? Fogalmam sincs, mit fogsz rólam gondolni... De tényleg nem vagyok bűnös. Semmit sem értettem. Soba nem gondoltam volna, hogy a bácsikám képes ilyesmire... nagyon fontos, hogy beszéljek veled, Adzsaj. Fogalmam sincs, mit tegyek. El tudnál jönni hozzám két-három napra? Ennyi elég is lenne... de nagyon fontos, hogy eljőjj. Nem tudom, hogy mit tegyek, és hogyan birkózzam meg vele. Nagyon félek, Adzsaj, nagyon félek. Gyere gyorsan!

Még írtam, mikor észrevettem, hogy Mandzsú jön felém, és már messziről kiabál:
– Mindjárt vége az ebédszünetnek, és te így eltűnsz!

A félelemtől kivert a verejték. Másodpercek alatt darabokra téptem a levelet, és a táskámba dobtam. Megpróbáltam összeszedni magam. Azt a levelet nem lehetett még egyszer megírni. Nem tudom, miért, de úgy tűnt, semmire sem jó, ha elmondom Adzsajnak. Ami megtörtént, azt nem lehet visszafordítani. Én is mélyre süllyedhetek a szemében. Ki tudja, mit gondol majd arról, hogy Ritu milyen lány.

Hova mehetek, ha egyszer Adzsaj mindent elképzelhetőnek vél rólam...? Ő is említette, hogy nem tetszik neki a nagybátyám. De akkor én azt hittem, hogy csak az nem tetszik neki, hogy őt nem szereti annyira, mint engem.

De talán most azt mondja, hogy már korábban is figyelmeztettek. Te erősköd-tél Apánál annyira, hogy a bácsikánknál lakjál. A saját teted gyümölcsét kaptad meg. Nem, kérlek, ne beszélj így, Adzsaj! Ó, hát lehet velem Adzsaj ilyen kegyetlen? Vagy talán én vetítem rá a félelmeimet és szorongásaimat.

Két nappal később megjött Apa, és bácsikámmal egy külön szobába vonult, mert a ház tele volt mindennel. Apa semmit sem mondott előttünk. Csak elhúzó-dott velem a tetőteraszra. A nagybátyám táviratozott neki. Mikor bejelentették, hogy Apával együtt hazamegyek, mindegyik gyerek meglepődött. Néném azt mondta nekik, hogy Ritu édesanyja nagyon rosszul van, és ezért kell a tanulmányaimat megszakítani és hazamenni.

Nagy sietve szálltunk fel a vonatra. Épphogy csak leültünk, Apa keresgélni kez-dett, és előhúzott valamit a zsebéből. Mikor megláttam a kezében Pavan levelét, bénultság vett erőt rajtam.

– Hát azért maradtál itt a tanulás ürügyén, hogy afférba keveredj?

Holtra váltan néztem a padlót. Apa hibáztat.

Tehát a bácsikám kitalált egy mesét, hogy mentse magát.

És én? Mit mondhatok Apának, mi is történt valójában? Lehet, hogy Apa engem fog megölni.

Megtudja Apa valamikor is, hogy mi történt? Úgy éreztem, mintha teljesen meztelenül állítottak volna Apa elé, és testem minden részén melleim nőnek. Hogy tudnám elrejteni a két kezemmel? Könnyebb dolgom lenne, ha a vonat akkor összeütközik, és én meghalok. De a vonat rendesen haladt. Még csak az sem segített rajtam, hogy ide-oda dobál.

Mikor összeszedtem a bátorságomat, hogy valamit mondjak, hirtelen úgy érez-tem, hogy homlokomon két gusztustalan mell nőtt ki, és Apa undorral néz rájuk.

A kinti üres sötétséget bámultam a vonatablakból, amikor Apa megszólalt:

– Kérdezhetek valamit?

– Igen!

– Mi történt? Ómi bácsikád azt mondja, hogy a tanulás helyett rossz útra tértél...

Meg tudja-e mondani, hogy ki és hol sebesítette meg? Vagy most már értelmet-len minden kérdés és válasz?

– Pavan... a bácsikám... – Fejemet lehajtva próbáltam elmagyarázni, de nem jött szó a nyelvemre. Fogalmam sincs, hogy hallgatásomból Apa kiolvasott-e valamit vagy sem.

– Az én hibám volt. Kamaszodó lányt nem szabad másnál hagyni. De engedtem a konokságodnak. – Felsőhajtott. Szavaiból mély fájdalom és önvád érződött.

Az ő szemében én tévelyedtem el. De csendben maradtam. A válasz még azelőtt elhalt, hogy valamit mondtam volna. Mindkét módon én voltam a hibás. Mennyire ellene volt Apa annak, hogy a bácsikámnál lakjak!

Ha Apa megpróbálta volna, talán sikerült volna valamilyen bentlakásban elhe-lyeznie. De most Apára akarom kenni a dolgot, vagy éppen magamat akarom vala-milyen módon tisztára mosni, ami úgysem sikerülhet.

Anya és nővérem mást fog kérdezni. Otthon azt fogják kérdezni, mi történt. Miért jöttem vissza félbehagyva a tanulmányokat?

Talán Apa azt mondja majd, hogy megbetegedtem.

Anya mindenképpen meg fogja tudni. Ki tudja, kinek-kinek mondja majd el, és ki elől titkolja el. Apa talán azt mondja neki, hogy a lánya rossz útra tévedt. Hogyan is...? A nagybátyja nem tudta visszatartani a rossz útról, és visszaküldte a családjához.

Anya megtud egyszer majd mindent?

Micsoda szemfényvesztés!

Én semmit sem leszek képes elmondani. Mindenki engem fog elítélni.

Ritu már nem tiszta. Folt esett rajta. Lehet, hogy már senki sem veszi el. Gappó elmesélte, hogy van egy hártya, ami elszakad az első alkalommal, és a vér a lepedőn marad. A férj meglátja, hogy véres a lepedő, és tudja, hogy tiszta volt a felesége. Ha nincs rajta a vére, akkor mindenki rájön, hogy már elvették a szüzességét. És akkor otthagya a férj, vagy összeveri és kidobja a házából.

Talán azért kapom a büntetést, mert ilyesmikről beszélgettem Gappóval.

De hát ilyen nagy bűn a beszélgetés? Akkor viszont Gappóval is történnie kellett valaminek! Micsoda örültségeket gondolok!

Mi lesz velem? Állandóan gyötört a félelem. Hát már nem mehetek férjhez? Örökre egyedül maradok? Nem, hogy is lehetne ilyesmi. A szüleim biztosan kiházasítanak. A probléma utána jön majd. Szégyenfolt ragad rám. Nyilvánosan megszégyenítenek. Talán meg kell halnom. De már most is meg fognak szólni. Ki tudja, hogy mi-mindent gondolnak majd arról, hogy ilyen hirtelen elhagytam a várost. A nagybátyám családja? Ki tudja, kinek nem beszélnek majd rólam? És azok a fiúk, akik az ajtón dörömböltek? Ők is láttak. Mit nem fognak terjeszteni? Ki tudja, milyen romlott lánynak mondanak majd.

De hát én a nagybátyámmal voltam. Ha valaki kérdezi, akkor ezt mondom majd. A nagybátyámmal bárhova elmehetek. Naponta jártam a boltjába. Az ő házában lakom.

De a lelkem, a testem tudja, hogy ki ez a nagybácsi. Senkinek az arcán nem rögzülnek a sötét érzések, a sötét szándékok. Mekkora árusulás!

Eltűnik-e valaha is ez a szégyen? Le lehet mosni ezt a foltot? Mint a kőbe vésett írást, soha nem tudom majd kitörölni. És ez a fájdalom, ez a seb? Begyógyul-e valaha?

Ó, jaj! Meg kellene halnom. Ha meghaltam, megszabadulok ezektől az égető sebektől, ezektől a gyötrelmekről. Aztán jöjjön, aminek jönnie kell!

Már most befellegzett a jövőmnek?

Hát nekem is öngyilkosnak kell lennem? Úgy, mint a filmekben vagy mint a hírekben látjuk. Ha körös-körül csak sötétség van, mit mást is tehet az ember? Foltos lett a kendőm.

Most már csak a föld adhat védelmet. Hol a megváltás? A földben nem látszik a folt. Mindenütt máshol kiált a szégyen. Sehol nem lehet elrejtteni. Csak a halálban. Csak a halálban.

Meg kell halnom? Ha azelőtt meghalok, hogy Anya arcát látnám, semmit sem kell elviselnem. És Adzsaj...? Mit fog szólni? Kinek fognak akkor hinni? Mit mondanak majd neki? Az ő Rituja minden szó nélkül eltűnt a világból. Adzsaj nem lesz képes elviselni, hogy így eltűnök a világból. Nem, nem mehetek el anélkül, hogy találkoznék Adzsajjal. És Pavan? Kitől kérdezzem? De hogy tudnám neki elmondani? Ki tudja, mit gondol majd rólam. Rossz hírű, romlott lány. Jobb, ha semmit sem tud meg. Mikor megkapja a halálhíremet, akkor gondol, amit gondol. Talán sajnálni fog. Túfáninak, *Vibaros*nak szoktam hívni. Hogy meg fog lepődni, hogy öngyilkos lettem! Nem... soha nem mondhatom el neki. Hol is találkoznék vele. Apával utazok... Soha nem fogok ide visszajönni. Apát majd valahova máshova helyezik át. Mindent magunk mögött hagyunk. Mindent elfelejték majd, mintha soha semmi nem történt volna. Ha nincs előttem a nagybátyám, akkor könnyű lesz azt gondolni, hogy mindez nem is történt meg.

Nem... nem halhatok meg. Élni fogok! Akárhogy is lesz, élnem kell.

Nem... nem fejezem be ilyen gyorsan! Ha most meghalok, akkor... A vonat egy hídhöz ért. A hídon haladó kocsik erős zaja mindig félelemmel töltött el... Megint eszembe jutott, hogy a rémisztő zajtól megijedve bele is ugorhatnék a híd alatti folyóba. Apa szemközt ül... Nem, sosem fogom ezt megtenni. Egy nagybácsi nem olyan fontos, hogy azért, mert elárult, eldobjam magamtól az életemet.

Abban a pillanatban a vállamon éreztem Apa lágy kezét és megijedtem... A rajtam átfutó rémület szinte darabokra szakított... Mi történik? Most újra...? Apa is...? Ha valakit eltévelyedett rosszfélének tartanak, akkor már bárki...? Félelmemet legyőzve, támadólag Apa felé fordultam. Apa szomorú arcáról azonban valamiféle vigasztalást olvastam ki. Megéreztem, hogy ez másfajta érintés. Teljesen lágy és megnyugtató, mely a jövő iránti bizalommal tölt el, és nem engedi, hogy megöljem magamat.

– Minden rendben lesz. Magánúton fogsz tanulni – mondta halkán Apa. – Nagyon fontos, hogy levizsgálj. Nem szabad ezt az évet elveszíteni.

Akkor éreztem meg, hogy Apa is olyan nagy sebet kapott, mintha ő maga követett volna el valami rosszat. Nem rám, magára haragudott. Mintha nem is engem, hanem magát vigasztalta volna.

A hajnali fényt nézte az ég peremén. Észrevettem, hogy arca most is sápadt. Miután engem vigasztalt, belemerült saját, sötét gondolataiba.